

## Sviatosť zmierenia

Ťažko je vracať sa domov tomu, kto nepozná svojho otca.

*Ešte bol ďaleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho. Syn mu povedal: „Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa твоjím synom.“ Ale otec povedal svojim sluhom: „Rýchlo prineste najlepšie šaty a oblečte ho! Dajte mu prsteň na ruku a obuv na nohy! Privedte vykúpené teľa a zabite ho. Jedzme a veselo hodujme, lebo tento môj syn bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa.“ A začali hodovať. (Lk 15, 11 – 32)*

*Myslela som si, že som dobrá katolíčka, aj keď nechodím na nedelnú omšu, nemodlím sa v kostole a nechodím ku sviatostiam. Myslela som si, že dobre katolícky žijem, až kým som sa nestretla s Lauren. Obidve sme boli učiteľky v katolíckej škole. Zo začiatku som si o nej myslela, že je čudná. Hovorila mi príbehy o svätých a ja som sa jej pýtala: „Ako vieš, že tento príbeh je pravdivý?“ Nazývala ma „kaviarenskou katolíčkou“, ženou, ktorá dodržiava len tie cirkevné predpisy, ktoré jej vyhovujú. Bola som tehotná a nechcela som zo svojho dieťaťa vychovať „kaviarenskeho katolíka“. Rozhodla som sa preto, že pôjdem na svätú spoveď. Bolo to pre mňa nesmierne ťažké, lebo otcova výchova sa vo mne bila s tým, čo som sa naučila u Lauren. Urobila som si zoznam svojich hriechov a žasla som, aký je dlhý. Bola som zronená a taká nervózna, až som sa triasla. Lauren ma zaviedla k otcovi Patovi. Bol veľmi milý. Jeho prvá veta: „Začnime modlitbou“, ma úplne upokojila. Prečítala som svoj zoznam a on trpezlivo počúval. Všetko som priznala. Nevyzeral, že je zo mňa sklamaný, nepovedal mi, že som zlý človek, nenazval ma hriešnicou, ani mi nepovedal, že pre mňa niet viac miesta v Katolíckej cirkvi. Povedal mi, že Boh ma miluje a chcel ma mať „bližšie pri sebe“. Odvtedy chodievame na spoveď aj ja, aj môj manžel, aj moje deti. Viem, že môj život sa v ten deň zmenil. Už nie som „kaviarenská katolíčka“ a zatiaľ som nezbadala, že by to hrozilo mojim deťom. Som Pánu Bohu vďačná za to, že v Katolíckej cirkvi nebola zrušená svätá spoveď.*

Na príbehu o márnotratom synovi môžeme pozorovať jednu z udivujúcich podôb Božej lásky. Napriek tomu, že človek pred Bohom uteká, Boh človeka neopúšťa. Nenechá ho v jeho biede, ktorú si sám zaviniť. Boh sa nevzdáva. Príbeh o márnotratom synovi je príbehom o mne, o tebe, o každom jednom z nás. Každý z nás má za sebou svoje úteky od

Boha, od Božej lásky. Každá naša cesta vyznania hriechov a pokánia je návratom do otcovho domu.

Keď človek urobí skutok, ktorý je v rozpore s jeho svedomím, pocíti vinu. V tej chvíli má dve možnosti. Buď vinu skryje vo svojom vnútri, alebo ju vyzná. Zmierenie s hriechom a teda aj so zlým konaním, vyvoláva pomalé tvrdnutie srdca. Tak ako alkohol spôsobuje tvrdnutie pečene. Ak tvrdne pečeň, trpí len postihnutý. Ak človeku tvrdne srdce, tak trpia aj ľudia okolo neho a on to pocíti ako posledný. Ježiš Kristus si bol vedomý, že človek sa potrebuje od hriechu oslobodiť. Preto prišiel, aby zomrel za naše hriechy a ustanovil sviatosť zmierenia. Ľudia, ktorí zahodili spoveď, pocítili, že potrebujú niekoho, kto im ju nahradí. Ak povieš svoju minulosť psychiatrovi, napíše ti tabletky na spanie. Ak povieš svoju minulosť psychológovi, naučí ťa, ako na ňu zabudnúť. Ak povieš svoju minulosť kňazovi – vložíš ju Ježišovi do rúk a On ju uzdraví.

To, čo ma zväzuje, sú moje slabosti, moja neschopnosť prekonať to, čo ma ubíja, jednoducho - môj hriech. Nie vždy je ľahké sa k nemu priznať. Bolesť vyznania hriechu však nie je nič v porovnaní s bolesťou, ktorú spôsobuje hriech, ktorý nás spútava a zväzuje. Hriech sa nedá „odrobiť“-vrátiť všetko naspäť, čiže chcieť, aby sa to vôbec nestalo. Hriech sa však dá odpustiť. Z odpustenia plynie nová sila k radosti a k láske.

*Otázky na zamyslenie:*

- 1. Aký smer má môj momentálny život? K Otcovi, alebo od Otca?*
- 2. Kedy som si naposledy spytaval svedomie?*
- 3. Dokážem aj ja odpúšťať tak veľkoryso, ako mi odpúšťa Boh?*